

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 89

Číslo: 37

13. září

Cena: 7 Kč

SVĚTOVÁ RADA CÍRKVÍ MÁ NOVÉHO GENERÁLNÍHO TAJEMNÍKA

Již druhý den po zahájení svého pravidelného zasedání, ve čtvrtek 27. srpna, zvolil ústřední výbor SRC v Ženevě nového generálního tajemníka této největší mezinárodní ekumenické organizace. Stal se jím norský teolog a duchovní rev. dr. Olav Fykse Tveit, který v úřadu vystřídá rev. dr. Samuela Kobiu, jenž v této funkci působil od roku 2004 a v únoru r. 2008 oznámil, že již nehodlá znovu kandidovat. Dr. Tveit, kterému je 48 let, se stává sedmým a zároveň nejmladším generálním tajemníkem SRC od doby Willema A. Visser't Hoofta, jenž organizaci vedl vzápětí po jejím založení před 61 lety.

Dr. Tveit byl jedním ze dvou kandidátů na nejvyšší výkonnou funkci ve Světové radě. Druhým byl rev. dr. Park Seong-won, presbyteriánský teolog z Jižní Koreje.

Rev. dr. Olav Fykse Tveit je duchovním Norské církve. Během své vojenské služby v letech 1987-1988 vykonával funkci vojenského kaplana. V letech 1988-1991 působil jako farář v Haramu. V letech 1999-2000 byl tajemníkem Komise pro doktrínu Norské církve a následující dva roky pracoval v Komisi pro vztahy církve a státu. Od roku 2002 je generálním tajemníkem Rady pro ekumenické a mezinárodní vztahy své církve.

Je členem komise SRC Víra a řád a je jedním z předsedů Ekumenického fóra SRC pro vztahy mezi Izraelem a Palestinou. Působí též ve vedení Křesťanské rady Norska, řídí kontaktní skupinu mezi Norskou církví a Islámskou radou Norska, stejně jako kontaktní skupinu s židovskou kongregací. Je také členem Mezináboženské rady Norska a členem správní rady norské církevní charitativní organizace Norwegian Church Aid. „Tento úkol skutečně chápu jako Boží povolání. Myslím, že je toho mnoho, co bychom měli dělat společně,“ prohlásil dr. Tveit ve svém projevu před ústředním výborem bezprostředně po svém zvolení. Vyzdvihl ducha jednoty, jenž ovládl celý proces volby, a vyjádřil naději, že i nadále bude řídit jejich společnou cestu. Prosil členy ústředního výboru, aby se za něj nepřestávali modlit.

Dr. Tveit seznámil ústřední výbor se svou vizí budoucnosti SRC. „SRC vidím jako jedinečný dar, který jsme od Boha dostali. Každý z vás přináší moudrost své křesťanské tradice, své zkušenosti z různého prostředí a kultur. Co znamená být jednotní? Znamená to nezávisle na vlastních zájmech se postavit jeden za druhého, společně nést Boží poselství. Spolu jsme mnohem silnější. Úsilí o spravedlnost a mír vyžaduje, abychom byli jednotní, abychom spojili své lidské, duchovní i finanční zdroje. Musíme hledat cesty, jak se modlit společně a za sebe navzájem. Cesty, které budou přijatelné pro všechny z nás.“

Světová rada církví je dar. Nejlepším způsobem, jak o tento dar pečovat, je užívat jej a užívat je j dobře. Naše církve to potřebují. Svět to potřebuje.“

Dr. Tveit dále hovořil o oblastech, které v práci SRC považuje za stěžejní. SRC musí i v budoucnu připomínat palčivá témata doby – např. rostoucí chudobu po finanční krizi, klimatickou změnu, těžké postavení původních obyvatel v některých zemích, stigmatizaci lidí s HIV/AIDS atd.

V boji s těmito problémy vyzdvihl práci mladých lidí, konkrétně zmínil norské mládežové hnutí "Change-makers". „Mladí lidé mají velký potenciál. My všichni můžeme věci měnit, všichni se potřebujeme měnit. Také Světová rada církví vyžaduje neustálou obnovu, jako každé živou-

Zástupkyně moderátora rev. dr. Margaretha M. Hendriks-Ririmasse, rev. dr. Samuel Kobia, dosavadní generální tajemník, rev. dr. Olav Fykse Tveit, nově zvolený generální tajemník, rev. dr. Walter Altmann, moderátor ústředního výboru metropolita dr. Gennadios ze Sassimy, zástupce moderátora

cí těleso.“ Dr. Tveit ocenil léta ekumenického teologického úsilí o jednotu církví, díky němuž se například blížíme ke vzájemnému uznání křtu. „Ještě dlouhá cesta je však před námi. Být jednotní zároveň vyžaduje senzitivitu, zvláště vůči těm, kdo se nacházejí v menšinovém postavení. Je čas pro větší solidaritu mezi křesťany.“ V souvislosti s tím zmínil situaci v Iráku, Pákistánu, Indii, Izraeli a Palestině. Dalšími důležitými tématy pro práci SRC jsou misie, vztahy

s ostatními světovými náboženstvími, diakonická práce.

„Vzájemná odpovědnost – to není jen titul mé doktorské práce ale také má vize Světové rady a naší společné práce v ní.“ V této souvislosti ocenil nedávno přijatou metodu rozhodování cestou konsenzu.

V závěru svého projevu se dr. Tveit zavázal, že bude usilovat o co nejdůvěrnější vedení úřadu Světové rady, jejíž obrovské bohatství spočívá v týmu multikulturních a velice

kompetentních zaměstnanců. „Rád kombinuji víze a praktickou práci, kreativitu a realismus. Ty nejnáročnější úkoly často bývají těmi nejdůležitějšími. S největší radostí budu pracovat pro druhé. Nemohu však na to být sám – je to možné jen s Boží pomocí a společně s týmem SRC.“ I my přejeme nově zvolenému generálnímu tajemníku Světové rady církví rev. dr. Olavu Fykse Tveitovi v jeho úřadě Boží vedení a pozhňání.

Jana Krajčřířková

O BOJI DUCHOVNÍM

Před časem se mi dostala do rukou zajímavá kniha, ve které popisuje věřící žena určitou etapu svého bytí. Dalo by se říci, že to byly deníkové zápisky z běžného života

dvou manželů a jejich tří dětí. O tom zde ale psát nechci.

Zaujala mě jiná věc. Na internetu jsem našel hodnocení této knihy a pod ním byla umožněna elektronická diskuse.

Začetl jsem se do mínění našich spoluobčanů. Vesměs se jednalo o kladné ohlasy, ale až nápadně často se tam objevovala věta s velmi podobnou nosnou myšlenkou tohoto znění: „Ta kniha je sice trochu zaměřená na víru, ale nemá moc, dalo se to vydržet, jinak byla perfektní.“

List Jakubův uvádí ve své 4. kapitole verši 7: „...Přiblížte se k Bohu a přiblíží (Bůh) se k vám.“ Jakub psal tato slova pro církev, věřícím lidem, těm dávným a vzdáleným, ale i nám, současným. Jistě je ovšem možné, či spíše nutné jejich obsah interpretovat ve všeobecné duchovní rovině.

Bůh říká každému z pokolení lidského: „Přiblíž se ke mně a já se, člověče, přiblížím k tobě. Dám se ti poznat.“

Otázkou je, jak se mají nevěřící

lidé k Bohu přiblížit, když o něho většinou nemají vůbec zájem. Ten hladový hlásek po duchovnu, který nosí ve svém nitru, ukojí spiritistickou tabulkou, kávovou sedlinou, kyvadélkem či malovanými kartónky, které naše babičky nazývaly čertovými obrázky.

Pán Ježíš říká: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout (Mt 11,28).“

Jenže lidé dnes hledají odpočinek v křeslech renomovaných psychologů, ve farmaceuticky zpracovaných chemikáliích či na dně broušeného skla.

Většinou nemají zájem s otevřenou myslí naslouchat slovům věčného života (J 6,68). Jako by byli záměrně odváděni od pravé cesty (J 14,6).

Zde je na místě připomenout procectví sv. Serafina Virického, který ve 40. letech 20. století pronesl tato slova: „Přijde doba, kdy nikoli pronásledování, ale peníze a klamy tohoto světa odvedou lidi

Dokončení na str. 3

KAREL ČAPEK A KATOLIČTÍ SPISOVATELÉ

Zpravodaj Společnosti bratří Čapků přetiskl článek literárního historika Martina C. Putny, který byl pod názvem "Katolická prosba Karlu Čapkovvi o odpuštění" publikován 27. prosince 2008 v Lidových novinách. Mimo jiné se v něm praví toto:

„Jakub Deml a Jaroslav Durych, Václav Renč a Zdeněk Kalista, Oldřich Králík a Timotheus Vodička, spisovatelé a vědci prvořadého významu, jali se po Mnichovu rozebírat Čapkovvo dílo, hledajíce v něm "ideové chyby", jež dovedly národ na scestí. Činili tak se vši ostrostí a vyhroceností, jaké byli schopni právě coby skvělí literáti. A tím pomohli dovést Čapka do předčasného hrobu.“

Autor článku se rozhodl jménem katolické větve národní kultury poprosit

Karla Čapka o odpuštění křivd, jichž se mu dostalo od českých katolických spisovatelů.

Pro některé čtenáře to byla možná novinka. Možná, že věděli o štvanicích pořádaných na Karla Čapka, ale nevěděli, že se tak dělo i ze strany zástupců katolické církve. Mnohým mladším čtenářům možná ani jména uvedená v článku už vůbec nic neříkají, nic od nich nečetli. Zato Karel Čapek, navzdory své předčasné smrti, zůstává v mysli našeho národa živý. O jeho památku též pečuje Společnost bratří Čapků, jejíž členkou mám tu čest být už třicet let.

Ale není to jenom tato společnost. Například Městská knihovna v Praze vypravila na 15. knižní veletrh "Svět knihy", pořádaný ve dnech 14.–17.

května 2009, dokonce bibliobus plný Čapka.

Veřejnou premiéru měl i webový portál www.mlp.cz/karelcapek, který tato knihovna věnovala jeho osobě. Ke stažení jsou Čapkovy knihy v různých elektronických formátech, včetně těch pro mobilní telefony.

Kdo je kdo, totiž vždycky ukáže teprve čas. Zamýšlím se nad omluvou Martina C. Putny a ptám se, zda byla na místě. Jako věřící s tím mám problém. Domnívám se, že o odpuštění můžeme prosit jenom Hospodina a to každý jen sám za sebe.

Tato poznámka však nechce nijak umenšit snahu Martina C. Putny pojmenovat – i když po tolika letech – věci správným názvem.

Jindřiška Kubáčová

Opravdu jsme živi?

V závěru Farského liturgie kněz po přijímání vyhláší ke shromážděným: "Kristus se dotkl našich srdcí. Naše nepravosti a viny jsou zahlazeny." Všichni pak společně činí vyznání: "Jsme živi, avšak již ne my. Žije v nás Kristus."

Tato vyhlášení mě vždy vedou k zamyšlení, zda nejsou příliš troufalá, zda je vůbec smím vypustit přes rty. Vyzývá-li navzdory této pochybnosti přítomné vždy znovu k tomuto vyznání, pak proto, že v přímluvné části liturgie volám v zastoupení shromážděných k Hospodinu: "Příspěj nám, sílu dej a v dobrém nás zachovej, svatý Bože, svou milostí. Pane Bože náš, tvoje moc je nevýslovná a milostí síla nevypravitelná jest, ty sám podle řádu lásky své shlédni na nás v tomto shromáždění, prokaž i nám štědrou milost svou a požehnej dědictví svému. Neboť tobě jen z našich životů náleží všechna čest i sláva. Tobě jako Otci, tvé Láске darované nám v Synu tvém nejmilejším Ježíši Kristu i tvé moci a síle v Duchu svatém po věky věků."

Jen ve světle této vroucí prosby pokládám za možné prolašovat: "Jsme živi, avšak již ne my. Žije v nás Kristus." Proč? Protože poměřujíc své bytí, v tomto Bohem mi svěřovaném čase, slovem Božím přicházejícím ke mně každého jitra při chvíli ztišení nad svatými Písmy, uvědomuji si svoji nedostatečnost a nehodnost a proto naprostou závislost na Boží milosti v Kristu Ježíši.

Autor 1. listu Janova píše: "Kdo říká, že v něm (v Kristu) zůstává, musí žít, jako žil on." Je to napsáno v úvaze nad tím, zda smíme říci o svém osobním vztahu ke Kristu: "Znám ho." Leckdo možná řekne, ano, znám jej, vím, kdo byl Ježíš Kristus. My však o Kristu uvažujeme v přítomném čase, protože věříme v jeho zaslíbení, že s námi bude až do konce časů. Tento živý (vzkříšený a oslavený) Ježíš nás proto může oslovit takto: "Ty říkáš, že ve mně zůstáváš. Pak to ale znamená, že žiješ vskutku jako já. Dovolíš si tvrdit: >Ano, žiji tak.<?" Právě poměření, konfrontace s tímto místem Nového zákona a z něho plynoucí absolutní závislost na milosti Boží a obětující se lásce Kristově mi pomáhá vždy znovu sebrat odvalu k tomu, abych v liturgii vyhláškou: "Kristus se dotkl našich srdcí. Naše nepravosti a viny jsou zahlazeny. Jsme živi, avšak již ne my. Žije v nás Kristus."

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

15. neděle po svátcích svatodušních

Téma: Chléb náš vezdejší dej nám dnes

Prosíme o dostatek chleba a všeho dalšího potřebného pro život, nikoliv o nadbytek. Životní a luxusně blahobytná úroveň není totéž. V naší vlasti chléb jako prazákladní potravinu mají všichni. Ale mnozí si neuvědomují, že duchovně hladoví. Kde neplatí: "Kristus - život náš", tam taková lační hledají a prosí o chléb i v čase dobrých žnín. Úrodu křesťan vidí jako dar nebes, jako starost Boží o člověka, za kterou má být člověk vděčen. Vděčen za to, že poznal, co sklídit, z čeho spravedlivě rozdávat a rozdílet, aby se dostávalo všem. Chleba pro tělo i pro duši. Neboť to je vůle Boží.

Vstup: Ex 16,1-18

Tužby:

2. Aby naše srdce naplnil díky za dar chleba pro tělo i duši...
3. Za vděčnost všech, kteří se s radostí sytí chlebem Slova, aby mohli jíst chléb blahoslavenství v nebeském království...

Epištola: Žd 4,14-16
Evangelium: J 6,27-35
K obětování: J 6,57-58
K požehnání: Mt 6,11

Modlitba:

Rozpomenul se na nás, Spasiteli, a proto jsi nás pozval k nasycení chlebem života. Dal jsi nám chléb Slova i chléb svátostný, k němuž žijeme s nadějí a radujeme se z očekávání hostiny v království, jehož ty jsi panovníkem. Amen.

Vhodné písně: 150; 12; 174 nebo 307

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamyšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

Pán Ježíš varuje před svody. Běda člověku, který je druhým k pohoršení! Není větší zločin než zničit nevinnost lidské bytosti, a tak neblaze ovlivnit celou její budoucnost. Svůdce si zaslouží, aby mu na krk pověsili mlýnský kámen. Tento kámen k mletí obilí byl tak velký a těžký, že se užívalo oslů, kteří ho utáhli. Viz kraličtí: "žernov osličí". S takovým kamenem na hrdle má být do mořské hlubiny ponořen člověk pohoršující druhý. I nadále mluví Pán Ježíš s velikou nadsázkou, aby nás důtklivě varoval a uchránil před hříchem.

Mt 18,6-9; Mk 9,42-48; L 17,1-3

Mějte se na pozoru! Buďte bdělí! Váš protivník dábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit. Vzepřete se mu!

1 Pt 5,8-9

Toho, kdo se bojí Hospodina, nepotká nic zlého, z pokušení ho Bůh zase vysvobodí.

Sírachovec 33,1

Příklad Pána Ježíše nám pomáhá překonat pokušení. Bůh nedopustí, abychom byli zkoušeni nad naše síly.

Žd 2,18; 1 K 10,12-13

Pán Ježíš v rozhovoru s učedníky na Olivové hoře varoval před falešnými proroky, kteří se budou dovolávat jeho jména a mnohé lidi svedou. I dnes se objevují občas podivné sekty s podivnými vůdci, kteří se navenek hlásí k Ježíšovu jménu, ale jejich cíle jsou Kristu na míle vzdáleny. Těžce na to doplatí důvěřiví lidé, kteří se dali svést.

Mt 24,4; Mk 13,5; L 21,8

Na boj s tím Zlým máme být připraveni a hledat sílu u Pána Ježíše. Oblecme plnou Boží zbroj: pás pravdy, pancíř spravedlnosti, obutí ke

službě evangelium pokoje, přilbu spasení a meč Ducha.

Ef 6,10-17

Jednejme vždycky tak, abychom nekladli bližnímu do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení v rodině, ve sboru, v diecézi, v celé církvi, ve světské společnosti!

Ř 14,12-13

Nikomu nedávejme v ničem příležitost k pohoršení, ale ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci!

2 K 6,1-10

A jaký bude konec pokušitele? Jan ve svém vidění na ostrově Patmu spatřuje velikého draka, toho dávného hada zvaného dábel a satan, který sváděl celý svět – je svržen na zem a s ním jeho andělé. V dalším zjevení vidí Jan konec satana – ten svůdce dábel je uvržen do jezera, kde hoří síra.

Zj 12,7-9; 20,10

Texty vybrala: Jiřina Kubíková (pokračování příště)

Nad Písmem

KAŽDÝ DEN

Náš Pán nás naučil modlit se: Chléb náš vezdejší dej nám DNES. Důraz je položen na slovo dnes. Proto se modlíme každý den a každý den také musíme jíst.

V dětství jsem jako vyhladovělý kluk přicházel do kuchyně a maminka mě krájela z velkého bochníku vonícího chleba veliký krajíc, pomazaný máslem nebo sádlem. Rád na to vzpomínám. Byl připravený pekařem tradičními postupy, čerstvý, který také dlouho vydržel. Dnešní technologie pekařství dodávajících do supermarketů je jiná. Nevím, zda kvůli ekonomickým ziskům, rychlosti nebo účelnosti. Chléb se předpeče, vloží do chladících boxů a dopeče později. Proto také dnešní pečivo, rohlíky, chleba dlouho nevydrží. Na druhý, na třetí den jsou ztvrdlé nebo rohlíky gumové. Mnozí z nás proto chodí do spolehlivých malých pekařství, kde se chléb peče tradičně.

Jíst potřebujeme, hlad je znamením, že náš organismus potřebuje doplnit živiny. Podle statistik Západ spotřebovává velké množství potravin, mnoho lidí je obézních, zato v zemích třetího světa což je především jih planety, většina lidí trpí nedostatkem, mnozí umírají hladem. Lidstvo má přes veškerou techniku a rozvoj vědy veliké problémy. Nůžky mezi bohatými a chudými se rozevírají...

My se máme přes veškeré stěžování ještě velmi dobře. Chléb nám nechybí. Ale co se nám nedostává, naší zemi, je duchovní pokrm. Ježíš řekl, že chudé, a to chudé materiálně, budeme mít vždycky. Kristus říká: "Já jsem ten chléb života, kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit" a také: "kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."

Celé lidstvo, každý člověk touží po kvalitním životě. Představy a cíle lidí jsou různé. Ale srdce každého člověka

touží po štěstí, blaženosti. Církevní otec Augustin řekl: Nepokojné je naše srdce, Pane, než v tobě spočine. Proto Pán Ježíš Kristus nabízí každému sám sebe. Jeho tělo bylo dáno za život světa. A církev je zde, aby tento chléb života zprostředkovala. Především my křesťané máme se denně živit Božím pokrmem. Každý den, nejenom na bohoslužbách v neděli.

Izraelci, vyvedení z egyptského zajetí, si stěžovali, že nemají hojnost masa a chleba jako v Egyptě. Hospodin jim poslal manu. Ale tu manu museli jíst každý den. Pokud neposlechli a nechali si manu na druhý den, mana jim zčervivěla a páchla. Učedníci se ptali Ježíše, jak mají žít, aby měli pokrm pro život věčný. A on jim odpovídá, že Otec, Bůh je žádá, aby věřili v toho, koho on poslal, v něj, v Krista. Aby žili vírou, důvěřovali Bohu. A to platí plně pro nás, křesťany. Ten nebeský chléb máme jíst každý den, každý den věřit a vědět, že Kristus je pro tento den náš pokrm. Vztah k němu, modlitby, Boží slovo, vědomí, že on je v každém okamžiku s námi! V epištole Židům říká pisatel, že právě Ježíš Kristus je schopný mít soucit s našimi slabostmi, protože na světě prožil všechna pokušení, co každý z nás. Na rozdíl od nás se nedopustil hříchu. Ale rozumí nám. Proto máme přistupovat SMĚLE v modlitbě k němu, abychom nalezli milost a pomoc v pravý čas. A ten pravý čas je každý den. Nejenom v neděli, nejenom v kostele, ale právě tady a teď, v tvé či mé těžké situaci, problému, smutku, nemoci, v normálním konkrétním životě. A jestliže spadneme do hříchu, nacházíme milost ve vyznávání tohoto poklesku, tentýž den, opět, nejenom na bohoslužbách... Naše víra se projevuje naším konkrétním životem.

Jde o to vědět, že Kristus je s námi každý den. Že mu nemůžeme, ani sobě, dát pro tento den, konkrétní čas "dovolenou". Je s námi v zaměstnání,

J 6,27-35

ve škole, v rodině; je s námi na úradě, soudu, na silnici, v letadle. Je s námi v pustině i mezi zástupy lidí. Je s námi i v nebezpečí života, při katastrofách, nepokojích, válkách. Je s námi, ale často ne my s ním. On je s námi, protože za nás položil své tělo, svůj život na kříži. Kristus, jeho tělo dané za život světa, nejenom při večeri Páně, což je velmi důležité, ale ve víře každý den, v aplikaci této víry v každé situaci. A toto, zkušenost víry evangelia, radostnou zprávu můžeme předávat dál svým životem, svými slovy jako duchovní pokrm našemu okolí. Ne "předpečený", upravený chléb supermarketů, ale čerstvý chléb Kristův projevující se naším jednáním. Lidé potom mohou přijít za námi a říci, vy máte něco, co já nemám. Hladovím po takovém štěstí. Hladovím po čistém životě. Už mne netěší a nebaví takový život, kdy si stále něco nakupují, a ono mne to nenaplní. Myslete, že takoví lidé kolem nás nejsou? Ne, je jich mnoho. Jenom my si často svou manu, své křepelky necháme zčervivět a páchnout. Potřebujeme živý vztah ke Kristu. Žít každý den s ním a jíst každý den duchovní pokrm.

Petr Mečkovský

**Hospodine,
ty jsi nám dal svého Syna,
abychom měli
skutečný život.
Děkujeme ti,
Pane Ježíši Kriste,
za tvůj chléb pozemský a
nebeský na každý den a
každou situaci.
Prosíme,
ať jsme s tebou spojeni a
napojeni
na tvého Ducha svatého.
Amen**

DVA BUDOVATELÉ NAŠÍ CÍRKVE

4

Pokračování z minulého čísla
Němčičtí zbyvajících 2 žijící sourozenci jeho volbu od počátku akceptovali a nastalo posléze i smíření nejen s matkou (která si nakonec velmi oblíbila nejen oba syny, ale i jeho manželku), ale i se všemi rodáky a do Velké posléze celá rodina jezdila každým rokem alespoň na čtrnáctidenní prázdniny.

Jak velký vliv jeho přestup měl mezi farníky svědčí to, že spolu s ním přestupuje do nové církve zhruba polovina obce a jeho pastorační činnost i velký počet lidí ze širokého okolí. Již dne 1. června 1921 je jmenován pražskou konzistoří ČČS (jejímž předsedou byl dr. Karel Farský) duchovním správcem ČČS ve Zborovicích, k nimž byl později přiřazen celý soudní okres Zdounky u Kroměříže. Nová církev začala konat své bohoslužby v místním katolickém kostele, což těžce nesla Církev římskokatolická jako taková, až se situace vyhroutil tak, že byli z její strany povoláni četníci, došlo k několika zatčením a následnému soudu v Uherském Hradišti. Mezi odsouzenými byl i farář Karel Pavlík, který byl posléze prezidentem republiky amnestován. Paradoxem bylo to, že se zdejšími staříčkými římskokatolickými faráři zůstali přáteli a Karel i po svém přestupu zůstal bydlet na katolické faře do dubna 1923.

V roce 1922 se stává členem diecézní rady moravské a jejím referentem, v zastoupení biskupa. Dne 1. října 1923 odchází do Brna a je zde jmenován diecézní radou v Olomouci pomocným duchovním a učitelem čs. náboženství a 28. října téhož roku se žení.

Mezitím Matěj PAVLÍK rozšiřuje svou pastorační činnost po téměř celé Moravě. Po zvolení přípravného výboru ČČS v Kroměříži dne 6. srpna 1920 uspořádal Matěj Pavlík dne 14. srpna 1920 veřejnou schůzi, na níž promluvil o programu reformy a současně zde byla ještě ustavena církevní obec.

V tomto období nově vzniklé církve nebyla dosud vyjasněna otázka její orientace. Radikální směr, vedený Farským, chtěl vytvořit novou formulaci křesťanství po stránce věroučné i disciplinární a zdůrazňoval, že český národ je povolán stát se průkopníkem

nové reformace, odpovídající nové době. Umírněný směr, vedený B. Zahradníkem-Brodským, chtěl rychlou ideovou a organizační konsolidaci a přijmutí některého z dosavadních systémů, nejlépe spojení s církví pravoslavnou. Matěj Pavlík se tehdy přikláněl více ke směru radikálnímu. V srpnu přijíždí do Prahy biskup srbské pravoslavné církve Dositej a setkává se s vůdčími osobnostmi ČČS. Počátkem září 1920 pak jedná ústřední výbor ČČS v Praze o možnosti jejího přijetí do svazku srbské pravoslavné církve a jedním z témat je i otázka svěcení biskupů.

Zemská rada starších ČČS pro Moravu a Slezsko se sídlem v Olomouci vzniká dne 2. listopadu 1920. Matěj Pavlík, t.č. duchovní správce v Kroměříži, v té době není jejím členem. Němčičtí delegáti ČČS 59 náboženských obcí na Moravě a ve Slezsku na svém řádném sjezdu dne 7. dubna 1921 v Přerově ho volí vrchním zemským správcem až do vysvěcení, s agendou biskupského administrátora pro obvod Moravy a Slezsko. Otázku jeho vysvěcení přenechá k rozhodnutí ústředí v Praze. Téhož dne má nastoupit do nově zřízeného úřadu se sídlem v Olomouci. Po dvou měsících váhání volbu přijímá.

Valný sjezd ČČS v Praze, konaný 29. srpna 1921, přijímá ústavu církve a rozděluje ji na 3 diecéze: západočeskou, východočeskou a moravsko-slezskou a současně pro ně volí kandidáty na biskupské hodnosti - dr. K. Farského, R. Paříka a M. Pavlíka.

Začátkem září 1921 je Matěj Pavlík pozván od Synody srbské pravoslavné církve do Sremských Karlovců. Pozvání přijímá až po osobním naléhání protodiakona Niketiče a diecézní rady v Olomouci. A tak dne 18. září 1921 odjíždí spolu s osmnáctičlennou (dále v srbském tisku uváděno se dvaadvacetičlennou - pozn. autora) delegací ČČS do Srbska, kde jsou velkolepě přivítáni. Slavnostní vysvěcení Matěje Pavlíka na biskupa, při němž přijímá symbolické jméno GORAZD (druhý), se uskutečnilo dne 25. září 1921 při slavnostní liturgii v bělehradské katedrále sv. Michala patriarchou srbské pravoslavné církve Dimitrijem za asi-

stence kyjevského metropolity Antonie a srbských metropolitů Varnavy, Dositeje a Josefa. V tomto období se začala otázka orientace uvnitř ČČS v Československu zvolna vyhracovat. Srbská pravoslavná církev považovala však její orientaci vysvěcením M. Pavlíka za definitivní, jak svědčí následující výňatky ze soudobých článků v srbském tisku.

"Balkán" a "Věstník" č. 36 píše: „Vzácná náboženská slavnost. Vysvěcení československého biskupa (vladyky)“ ..*Naši slovanští bratři, Čechoslováci, vracejí se k víře svých praotců, k společné, pravé slovanské víře, která v dobách slovanských buditelů a učitelů apoštolů Kyrila a Metoděje, spojovala severní a jižní Slovany. Oni se vracejí pod křídlo svobodomyšlné a snášenlivé pravoslavné církve... Jejich [tj. Čechoslováků - pozn. autora] Gorazd, náš buditel, slavný žák Metodějův, který zahynul na neschůdném Balkáně, vrací se jim právě z Bělehradu pod jménem Gorazd II...“*

"Politika" a "Novosti": „*Srbská pravoslavná církev, která prostřednictvím svého vladyky Dositeje měla přední úlohu v úpravě československé církve, chce dokončit i nutné poslední formalities a za několik dnů československá církev obdrží svého biskupa, čímž Bělehrad získá silnou pásku, která ho bude na doby věků poutati s bratrskou Prahou. Za prvého československého biskupa jednohlasně zvolili p. Matěje Pavlíka, a aby toto svoje přání předložili našemu archijerejskému saboru, který právě zasedá v Karlovcích, vyslaly československé obce do Karlovců 22 zástupců (mezi nimiž dvě dámy jako zástupkyně) - (pí Hošková v národním kroji a pí Vrbíková, obě z Kroměříže - pozn. autora) s p. Pavlíkem... Dnešního a zítřejšího dne chtějí zástupcové (tj. delegace ČČS - pozn. autora) použít k návštěvě všech fruškogorských klášterů a p. Pavlík odebere se do kláštera Krušedolského, kdež vstoupí do mnišského řádu a dosáhne hodnosti archimandrita. Pan Pavlík přijal jméno Gorazd...“*

Jarko Pavlík

Pokračování příště

445 let od narození Karla staršího ze Žerotína

Karel starší ze Žerotína vystudoval bratrskou školu v Ivančicích, později studoval na evangelických školách ve Štrasburku a Basileji. Byl vychován v českokobratrské víře, v dospělosti se stal ochráncem a světskou hlavou Jednoty bratrské na Moravě. V letech 1578-1587 studoval (právo, teologii a jazyky) a cestoval po Evropě, v této době získal mnoho kontaktů na přední evropské politiky. Ovládal latinu, italsčinu, francouzštinu a němčinu. V roce 1583 převzal po otci panství Brandýs nad Orlicí (díky tomu byl i členem české stavovské obce) a Rosice. Později zdědil po strýci Bedřichovi panství Přerov. A roku 1616 po bratrovi Janu Divišovi panství Náměšť nad Oslavou. Tak vybudoval rozsáhlé dominium na západní i východní Moravě. Stal se i podporovatelem Jana Amose Komenského, kterého pověřil sepsáním žerotínské genealogie a v letech 1611-13 financoval jeho studia v německých zemích. Roku 1591 bojoval ve Francii na straně hugenotů u krále Jindřicha IV. Navarského. Tím si zneprátil císaře Rudolfa II. V roce 1594 se stal členem moravského zemského soudu. Zapojil se i do války proti Turkům, kde velel moravské jízdě. Postupem času se stal vůdcem stavovské opozice, proto byl roku 1599 zemským podkomořím Zikmundem z Dietrichštejna obviněn ze zlehčování císařského majestátu a velezrádného spojení s Francií a falckým kurfiřtem. Obvinění se nezakládalo na pravdě, což se i v následném procesu prokázalo. Tento proces však velmi Karla st. ovlivnil a poté, co byl zbaven úřadu, odešel do ústraní. Do politiky se aktivně zapojil až v r. 1607, kdy se ve sporu Rudolfa II. s Matyášem Habsburským postavil na stranu Matyáše. Podílel se na vzniku rakousko-uhersko-moravské konfederace, která podporovala Matyáše. Do této konfederace se snažil zapojit české stavy, které v tu dobu jednaly s Rudolfem II., jehož se za vydání tzv. Rudolfova majestátu rozhodly podpořit. To vedlo k odtržení Čech a Moravy. Na Moravě se na základě tzv. libeňské smlouvy (1608) ujal vlády Matyáš. I díky Karlovi st. Matyáš 24. 8. 1608 na bartolomějském sněmu v Brně potvrdil Moravě svobodu a privilegia včetně vypovídání války a uzavírání míru. Díky podpoře Matyáše se také roku 1608 stal moravským zemským hejtmánem, z tohoto úřadu 26. 2. 1615 však na vlastní žádost a pod tlakem okolností odešel (vzestup římskokatolické strany).

Roku 1618 se opět aktivně zapojil do politiky, kdy podporoval Matyáše a usiloval o mírové vyřešení situace. Po smrti Matyáše vyjednával i s novým císařem Ferdinandem II. a kardinálem Františkem z Dietrichštejna. Zastával názor, že náboženství a politika nejsou slučitelné. 25. 6. 1618 významně napomohl prosazení usnesení odmítajícího připojit se k Českému stavovskému povstání. Moravský sněm odmítl list českých stavů vyzývající Moravu, aby se připojila k povstání. Karel st. prohlásil: „*Čechové se snaží stát se slavnými tím, že zahubí svoji vlast. Jejich porážky budou počátkem našich, ale vina bude naprosto jejich. Poněvadž sami sebe opustili, nemohou si stěžovat, opustíme-li je my a jiní.*“ 13. 12. 1618 pak přemluvil většinu moravských stavů k neutralitě a vyjednávání. Převratu však již nedokázal zabránit. Po vítězství opozice na Moravě byl Karel st. držen nějakou dobu v domácím vězení. Avšak již na konci června roku 1619 se snažil vyjednávat neúspěšně o míru s Ferdinandem II. Po bitvě na Bílé hoře (1620), mu bylo jako jednomu z mála evangelíků nabídnuto, že smí zůstat na svém panství. Po vydání Obnoveného zřízení zemského si ponechal ve svém držení jen panství Brandýs nad Orlicí a Přerov. V této době se snažil (především finančně) pomáhat obětem rekatolizace. Snažil se také podporovat Jednotu bratrskou, ve snaze jí zajistit exil v Uhersku a zejména Polsku. Především jeho zásluhou se podařilo přesunout tiskárnu Jednoty bratrské z jeho tvrze v Kralovicích nad Oslavou do Lešna a její knihovnu do Vratislavi. Roku 1629 dobrovolně odešel do exilu, na Moravu a do Čech však dále jezdil. Od roku 1633 žil v Přerově, kde i zemřel.

Z jeho děl se kromě korespondence zachovala *Apologie neb obrana ku panu Jiříku z Hodic* - psána jako dopis Jiříkovi z Hodic, který Karla staršího ze Žerotína kritizoval za pasivitu. V tomto díle kritizoval poměry na Moravě a v Čechách, zejména úpadek stavovských orgánů, ale i sobeckost, pýchu, zahálku a lakomství šlechty a kritizuje i dvůr. Dílo je po jazykové stránce považováno za dokonalé.

(red)

O BOJI DUCHOVNÍM

Dokončení ze str. 1
od Boha a zahyne mnohem více duší, než v dobách otevřeného boje proti Bohu. Na jedné straně budeme stavět kostely a zlatit kope, na straně druhé nastoupí království lži a zla.“

V Písmu je psáno: „*Buďte strážliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako "lev řvoucí" a hledá, koho by pohltil (1 Pe 5,8).*“ Bible nás informuje a varuje o duchovním boji, který se zde na Zemi den za dnem, každou vteřinou odehrává. Jde o to získat pro spásu každou nezadanou duši. Úkolem nás křesťanů je vždy stát a bojovat na straně Dobra. To velmi výstižně uvádí ve své úvaze sestra Červená, když se v ČZ číslo 35 zastává pravoslavného duchovního Libora Halíka, který den co den stojí u

jedné brněnské nemocnice a protestuje proti probíhajícím interrupcím.

Uprostřed tohoto nadpozemského sváru stojí skála (Otec) a na ní se tyčí vítězný kříž (Syn), který nám neustále žehná a posiluje každý náš krok, chceme-li jít správnou cestou (Duch svatý).

Je nutné se jednoznačně rozhodnout na čí straně stojíme, a poté se nebát říct veřejně NE, když máme oprávněný pocit, že se někde nějaký jednotlivec či celá organizace dopouští špatných činů. Řekněme zlu a Zlému NE! Jedině tak nás začnou brát vážně i "ateisté" a získáme si jejich počáteční důvěru, která je nutná k dalšímu dialogu o naší víře. Pak vznikne prostor pro Boží působení a novou misijní činnost.

Aleš Toman

Svět potřebuje zázraky

Stanislav Kubín

*Svět potřebuje zázraky
I obyčejné věci
Protože když slova oněmi
A barvy oslepnou
Je zbytečné ptát se slov
Proč hluše zní
Jak cinkot penízků
Nepoctivé ražby*

*Neboť svět potřebuje zázraky -
Uvědomit si dary
I možnost dohlédnout
Až za obzor písní
Za rámy obrazů krajín
Nikdy nenamalovaných
A zatím tíše spících
Na malířově paletě*

*Zatím tíše spících
V malířově srdci
Básníkově duši
A dětských očích
Neboť tento svět
Potřebuje zázraky*

ZPRÁVY

Poděkování

Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kdo mě modlitbami a svou přítomností podpořili při kněžském svěcení, které proběhlo 30. srpna ve 13 h v Husově sboru v Praze 7-Holešovicích. Děkuji bratru patriarchovi i pražskému biskupovi, taktéž radě starších náboženské obce Holešovice - a v neposlední řadě sestřím a bratrům z náboženské obce Rakovník, kteří v hojném počtu přijeli a potěšili. S díky

ThMgr. M. Skočdopole, novokněz

Smutná zpráva

Dne 25. srpna Pán církve povolal bratra faráře Mgr. Otu Metyše, který naší církvi sloužil ve Studénce v olomoucké diecézi. Církev jeho památku připomněla na nedělních bohoslužbách 6. září. Náboženská obec se s bratrem farářem rozloučí 20. září v 9 h bohoslužbou, kterou povede olomoucká biskupka Jana Šilerová.

(red)

Výročí otevření sboru

Náboženská obec Plzeň-východ zve na slavnostní bohoslužby, které se konají 13. září v 15 h při příležitosti 15.

výročí otevření Sboru Kristova kříže. Kázáním poslouží bratr patriarcha Tomáš Butta, liturgii vede plzeňský biskup Michael Moc. Náboženská obec chce touto cestou poděkovat všem, kteří svou obětavostí ke stavbě sboru přispěli. Hodlá připomenout i službu dlouholeté farářky sestry Šárky Matyášové, za jejíhož působení byl sbor postaven.

(rst)

Pozvánka na výstavu

Náboženská obec v Heřmanově Městci ve spolupráci s městem Heřmanův Městec zve na výstavu Ervín Kukuczka: Koláže, která se koná v Městské galerii v Židovském dvojdomek od 17. září do 1. října. Vernisáž spojená s literárním večerem autora se uskuteční ve čtvrtek 17. září v 17 h.

Výstava bude otevřena ve dnech:

pátek 18. 9.- neděle 20. 9.,

středa 23. 9.,

pátek 25. 9.- pondělí 28. 9.,

středa 30.9.- čtvrtek 1. 10.

vždy v 10 - 12 h a 14 - 16 hodin.

(no)

Nabídka pobytu

V termínu 20.- 26. září se můžete zúčastnit pobytu v Mariánských Lázních, který je určen nejen pro seniory. Ubytování v hotelu s plnou penzí,

cena za dvoulužkový pokoj včetně jídla je 3990 Kč (za celý pobyt). Nástup v neděli obědem, ukončení v sobotu snídaní. Možnost parkování, je i vynikající vlakové a autobusové spojení.

Program je možno upravit dle svého, možné náměty na prožití týdne: informativní vycházka v pondělí, celodenní zájezdy do Teplé, Kynžvartu, Františkových Lázní atd., nordic walking, horské kolo, terapie v solné jeskyni, kulturní program (divadlo aj.), plavání, tanec. Lze si zakoupit i balíček procedur za zvýhodněnou cenu.

Kontakt:

Junková Lenka, telefon 606 375 373, e-mail: junkova.lenka@seznam.cz Uzávěrka přihlášek je nejpozději do 15. září.

(red)

Oslava v Hradci Králové

80. výročí otevření Sboru kněze Ambrože oslaví náboženská obec Hradec Králové v sobotu 19. září tímto programem:

10.00 - Slavnostní bohoslužby

14.00 - Koncert pěveckého sboru

16.00 - Divadelní představení "Bajky"

17.30 - Vystoupení ZUŠ Na Střežině

(rst)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 14. 9. - 20 h
Bach, Händel, Charpentier
Prague Brass Ensemble
Aleš Bárta - varhany

* 15. 9. - 17 h
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

* 16. 9. - 17 h
Vierne, Händel, Mozart
Hana Jonášová - soprán,
Bohumír Rabas - varhany

* 17. 9. - 17 h
Beethoven, Mozart
České smyčcové trio

* 18. 9. - 17 h
Bach, Telemann, Händel
Marie Šestáková - varhany,
Vladislav Kozderka - trubka

* 18. 9. - 20 h
Mozart, Vivaldi, Bach
Consortium Pragense Orchestra
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka

* 19. 9. - 17 h
Händel, Beethoven, Mozart
Josef Popelka - varhany,
Vladimír Frank - viola

* 19. 9. - 20 h
Mozart, Vivaldi, Bach
Consortium Pragense Orchestra
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka

* 20. 9. - 17 h
Bach, Händel, Rossini
K. Valoušková - soprán,
O. Musilová - mezzosoprán,
Z. Němečková - varhany

* 20. 9. - 20 h
Dvořák, Händel, Vivaldi
New Prague Radio Symphony
Collegium
M. Zvolánek - trubka

KALENDARIUM - ZÁŘÍ

14. 9. 1424 - Na Špitálském poli u Prahy (když se konšelé vzdali Janu Žižkovi na milost a nemilost za přímluv kněze Jana Rokycany) bylo uzavřeno příměří. Současně zde bylo rozhodnuto o velkém společném tažení husitů na Moravu pod Žižkovým velením proti Albrechtu II. Habsburskému.

14. 9. 1814 - 9. 6. 1815 - Za účasti řady evropských panovníků (mj. císaře rakouského, ruského cara, pruského krále) a diplomatů se konal vídeňský kongres k projednání celkového uspořádání Evropy po skončení napoleonských válek.

Kongres se pokusil také stanovit obecné zásady pro udržení míru v Evropě a pro zachování monarchisticko-aristokratických forem vlády, ohrožených myšlenkami Francouzské revoluce. Závěrečné dokumenty, podepsané 8. a 9. června 1815, představovaly kompromisní řešení vzniklých sporů (mezi Ruskem a Pruskem na jedné a Rakouskem a Anglií na druhé straně - otázka polská a saská). Rakousko získalo Tyroly a Vorarlbersko, Salcbursko, Innskou čtvrt' a polovinu Hausrucké čtvrti v Horních Rakousích, západní polovinu Korutan, Lombardii, Benátsko, Gorici a Gradišku, Kraňsko, Istrii, Dalmácii a východní část Haliče. Pod předsednictvím Rakouska se vytvořil 8. června 1815 tzv. Německý spolek, skládající se z 41 státčků a měst.

Českých zemí se vídeňský kongres dotkl jen tím, že byly pojaty do tohoto Německého spolku.

15. 9. 1859 - Zemřel v Praze Václav Kliment Klicpera (* 23. 11. 1792 v Chlumci nad Cidlinou) - zakladatel českého dramatu a zvláště veselohry. Začal studovat medicínu, ale protože nesnesl pohled na krev, přešel na humanitní obor. Jako profesor gymnázia v Hradci Králové se tam stal středem vlasteneckých snah, ředitelem ochotnického divadla. Roku 1846 se vrátil do Prahy a pokračoval v dramatické tvorbě. Napsal desítky her, z nichž některé - *Hadrián z Římsu*, *Rohovin čtverrohý*, *Divotvorný klobouk* aj. - jsou dodnes na repertoáru českých divadel. Zároveň vyučoval na pražském staroměstském gymnáziu, kde se stal i ředitelem. V dusné éře Bachova absolutismu tu došlo v roce 1853 k "velezrádnému spiknutí" deseti studentů v čele s oktávánem Antonínem Steidlem. Několik schůzek a republikánský program stačil k jejich zatčení a uvěznění v pevnostním žaláři a také ke Klicperově penzionování.

14. 9. 1889 - Významný představitel mladočeské politiky na Moravě A. Stránský začal vydávat opoziční Moravské listy (od roku 1893 se nazývaly Lidové noviny).

15. 9. 1564 - Narodil se v Brandýse nad Orlicí Karel starší ze Žerotína (+ 9. 10. 1636 v Přerově) - politik a spisovatel - viz i str. 3.

15. 9. 1944 - K. H. Frank vydal nařízení o trestu smrti za nedovolené překročení hranic mezi protektorátem a Slovenskem.

16. 9. 1884 - Němečtí liberálové v čele s E. Herbstem přešli k útoku na Stremayrova nařízení v českém sněmu. Vyzvali vládu, aby předložila sněmu projekt administrativní reformy, kterou by byly v Čechách vytvořeny národnostně jednotné správní a soudní okresy. Po zamítnutí tohoto návrhu v českém sněmu předložil 5. prosince 1885 E. Plener nový rozšířený návrh, v němž se již přímo hovořilo o "uzavřeném území německém v Čechách", pro které se požadovalo mj. zrušení platnosti Stremayrových jazykových nařízení. Také tentokrát návrh neprošel.

17.-28. 9. 1944 - Československé stíhací peruté se účastnily ochrany výsadkové operace spojeneckých jednotek v prostoru Arnheim, Nijmegen, Eindhoven.

17. 9. 1979 - Zemřel v Praze Miloslav Kabeláč (* 1. 8. 1908 v Praze) - hudební skladatel, pedagog, sbormistr, dirigent, klavírista a rozhlasový pracovník - viz ČZ 31/2008.

18. 9. 1744 - Kapitulační Praha - Prusové přes dva měsíce město okupovali a drancovali. Současně postupovali směrem na Benešov, Votice, Tábor (padl 24. září) a České Budějovice (vzdaly se 30. září).

19. 9. 1939 - Zemřel v Českých Budějovicích Jindřich Veselý (* 15. 7. 1887 v Bavorově) - historik loutkového divadla, redaktor a vydavatel. V roce 1909 absolvoval filosofickou fakultu v Praze. Jako středoškolský profesor působil v Praze (1910-36), od roku 1936 byl ředitelem gymnázia v Českých Budějovicích. Svůj veškerý zájem a volný čas věnoval loutkovému divadlu. Původně, veden především národopisnými zřeteli, sbíral loutky, dokumenty o činnosti lidových loutkářů a texty starých loutkových her. Velkou badatelskou pozornost věnoval zejména osobnosti Matěje Kopeckého. Vypracoval se na předního znalce českého loutkářství a svými odbornými publikacemi položil základy ke studiu jeho historie. Postupně se orientoval i na soudobé amatérské loutkové divadlo a významně se zasloužil o jeho rozmach. V letech 1912-13 vydával časopis *Český loutkář* (první odborný loutkářský časopis v Evropě), který roku 1917 obnovil pod názvem *Loutkář*, jenž se pod jeho redakčním vedením stal důležitou tribunou moderních snah českých loutkářů a měl značný ohlas i v cizině. Jako spoluzakladatel tiskárny v Chocni podporoval s nezištným entuziasmem i další vydavatelské počiny související s loutkovým divadlem. Od roku 1923 byl předsedou sdružení českých loutkářů Loutkářského soustředění a podílel se i na založení mezinárodní organizace loutkářů UNIMA (1929), jejímž se stal prvním prezidentem.

20. 9. 1979 - Zemřel v Praze Ludvík Svoboda (* 25. 11. 1895 v Hroznatíně) - československý generál a politik, v letech 1968 - 1975 prezident republiky - jediný z našich prezidentů, který byl zvláštním zákonem (z května 1975) zbaven funkce.

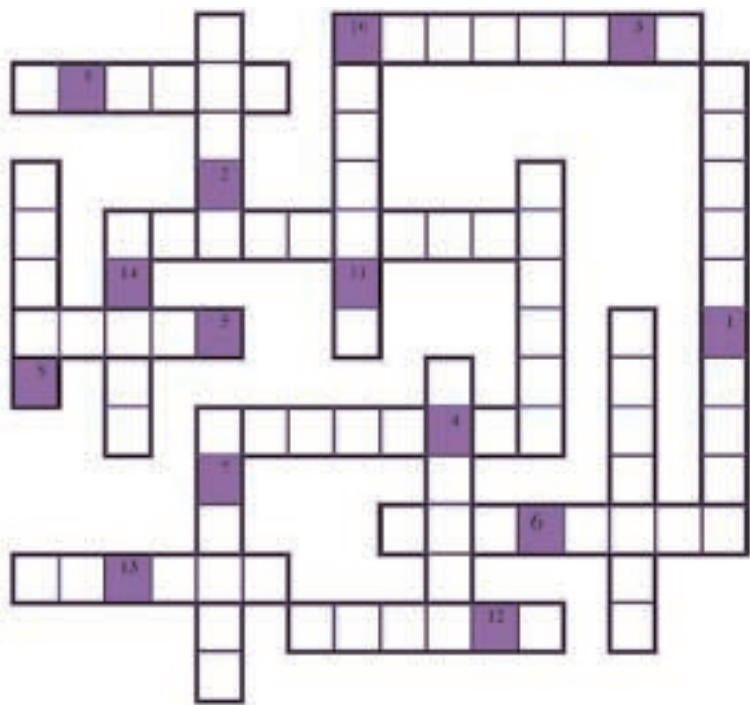
(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

CHLÉB ŽIVOTA

Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (J 6,35)

V naší doplňovačce se nacházejí slova z textu J 6,27-35. Doplňte-li je správně podle počtu jejich písmen shora dolů a zleva doprava, vyjde vám z písmen ve vyznačených čtverečcích tajenka.

10 písmen: POMÍJEJÍCÍ, SESTUPOVAT

8 písmen: HLADOVĚT, PŘICHÁZET, ZŮSTÁVAT

7 písmen: DOKÁZAT, ZNAMENÍ

6 písmen: ABYCHOM, HLEDAT, NEBUDE, SKUTEK, UVĚŘIT, ŽÍZNIT

5 písmen: PEČETĚ, POKRM, PRAVÉ, VĚČNÝ

(Řešení z minulého čísla: Otče, buď vůle tvá.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9